

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

# Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

Μία περίεργη φυσιογνωμία του Σουλίου. Σαμουήλ ή «τελευταία κρίσις». Ρώσος αξιωματικός ή Ίακωβίνος; Η διαφάνεια των ιστορικών. Ο ερημίτης της Άγιας Παρρασκευής. «Τά τείχη της Ίεριχούς θα πέσουν!» Στόν Πύργο της Βέλλιας. Κλειόμενος στο Κούκι. Ένας υπεράνω βρωπος αγώνας. Και ή «τελευταία κρίσις» συνετελέσθη.



ρος Σαμουήλ, ο τραγουδημένος από τη δημοδή Μούσα και το Βαλαωσιτικό στιχό.

Όταν ο Άλη Πασσάς εκάταλαβε ότι του ήταν αδύνατο να υπιάξει το Σούλι με φανερό πόλεμο, όταν έπειθε ότι και ή νηριές του δεν είχαν πέρασι, άπεράσισε να μεταχειρισθ ή διαφθορά των συνειδήσεων, ύπολογίζοντας στην ανθρώπινη αδυναμία. Και κατά πρώτον απέλυσε όλους τους αξιμαλώτους. Έπειτα, από καιρό σε καιρό, άρχισε να στέλνει στο Σούλι και διάφορα δώρα, π. χ. καλά ρούχα, φέσια χρυσοκέντητα, κινουήρες, φουσαντέλλες κ.λ.λ. Όσοι από τους Σουλιώτες ήταν πιο φτωχοί, πιο γονατιάμενοι από τον πόλεμο και την άφραγεία, δεχόνταν τα δώρα, κ' έτσι άναμνε στα τίμα Σουλιάτικα χωριά ή γκρίνια και ό διαμαρμό.

Μέσα στο μεγάλο έκεινο κίνδυνο, έστειλε ο Θεός άγγελό σωτηρίας, το Σαμουήλ. Τραύτινα έτών την ηλικία, ψηλός, με μάση γενειάδα και μεγάλα μάτια έταστικά, ο ρασοφόρος αυτός φάνηκε για πρώτη φορά να βγαίνει από τη βαθεια σπηλιά της Άγιας Παρρασκευής, μεταξύ Κουγιάου και Κιάφας. Η παρουσία του αυτή ήταν σαν μια από κεινες που περιγράφει ή Αποκάλυψις, έπιβλητική, ντυμένη με τη σία του μυστηρίου. Προτίτερα δεν τον ελε ιδεί κανείς στα μέση εκείνα, αλλά και κανείς δεν ελε τη δύναμη να τον έρωτηση: «Ποιός είσαι;» «Άλλ' ό μυστηριώδης καλόγηρος, σαν να μάντεψε την έρώτησή του κρημέτανο από τά χείλη του, έσήκωσε το χέρι του, έγράφεσε στόν άέρα τό σημείο του Σταυρού και ελε: «—Είμαι ό άπεσταλμένος του Θεού! Ηθοιά να σάς πώ ότι

έφρασε ή τελευταία κρίσις και άλλοιμονο σε κείνους που άρηνουν την ψυχή τους να πλανηθ ή από τον τιτάνιο που είναι ή ένσάρκωση του Σατανά! Άλλοιμονο σε κείνους που δέχονται τα δώρα του Τυραννού βουτηγμένα στο αίμα των άδελφών τους! Η τελευταία κρίσις πληθαίνει!... Φύγετε από μπροστά μου τέκνα της άπολείας! Μη με κολάζετε περισσότερο! Μακριά από τους έρους τόπους του Κυρίου οι άμαρτωλοί, όσοι δέχονται δώρα από τους Τούρκους. Μακριά από τους ναούς του Χριστού ό δωροδοκούμενοι από τον Άντιχριστο, οι προδόται των ιερών και των τάφρων!»

Τέτοια γλώσσα μεταχειριζότανε στην άρχή ό Σαμουήλ, που ό Σουλιώτες τον όνόμασαν «ή τελευταία κρίσις», έδειχ ή χρησιμοποιοήσε συχνά στους λόγους του τη φράση αυτή. Και ή μεταστροφή δεν άρχισε νάφθει μέσα στις ευγενικές ψυχές των Σουλιωτών. Πρώτες οι γυναίκες πέταξαν από πάνω τους κάθε περιτό στολίδι και έναντησαν την άρχαία οικογενειακή τους άσσηρότητα. Και τό παράδειγμα των γυναικών τό μιμήθηκαν γρήγορα και πολλοί άντρες. Η φράση «τελευταία κρίσις» γράψε σε όλα τά στόματα και ό φόβος του Θεού ένανάρσε τους Τυρκομαζους έκεινους στην τιμή και στο καθήκον. Και όταν οι άνθρωποι του Άλη Πασσά έφραγαν καινούρια δώρα, άναγκάστηκαν να τά πάρουν πίσω στα Γιάννενα γιατί άκουσαν από τους Σουλιώτες τη φοβέρα, πώς άν τολμήσουν να ένανάρθουν, θα τους ρίξουν μέσα στο βάραθρο!...

\*\*\*

Όσοι έγραψαν την ιστορία της έποχής έκεινης, στέκουν σολογημένοι μπροστά στον ανίγηματόδη αυτόν πολεμιστή και πολυφίτη του 1820 που θυμίζει τις ηρωικές μορφές του Καράλλή, ό Δελβινιώτης, Ιστορικό, Άθανάσιος Πετριδής θεοσεύ το Σαμουήλ, Ηπειρώτη, από τό χωριό Αιμιλοβη της άρχαίας Παγεγανιάς, Αντιθέτος, ό Άγγελος συγγραφεύς Φινλάβ πιστεύει ότι ήταν ηρωώτης, από την Άνδρο. Ό περιφημος Πουκεβίλ γράφει:

«...Κανείς δε μπόρεσε να ελεγχόρηση στο μυστήριο της καταγωγής του. Μερικοί Σουλιώτες υπέθεταν ότι κάτω από τό ράσο του μοναχού κρύβεται κάποιος ελπίογος Ρώσος αξιωματικός. Η Τουρκική Κυβέρνησις έν τη σοφία της τον έληρε για τό... Σατανά! Οι πολιτικοί του Πέρην τής Κωνσταντινουπόλεως έφραβόταναν δι'ελε κάποιος Ίακωβίνος κ.λ.»

Οι Ίακωβίνοι για τους όποιους μιλεί ό Πουκεβίλ, ήταν ένα μοναχικό τάγμα που ελε την έδρα του στο Παρίσι, στην όδον Άγ. Ίακώβου, Συ-

νεργασθέντες με λαϊκούς, κατά τη Γαλλική Έπανάσταση, έπαιξαν σπουδαίο ρόλο σ' αυτή, με άρρηγό τους τον περιφημο Ροβερσιέρο. Άλλά μετά τον τραγικό άποκεφαλισμό του Ροβερσιέρου, οι Ίακωβίνοι έχασαν τη δύναμή τους και ό σύλλογός τους διαλύθηκε στις 11 Νοεμβρίου 1794 και πολλοί σκορατίστηκαν στις διάφορες ζώρες.

Ό Ιστορικό Γούδας φαίνεται να έγη ακριβέστερες πληροφορίες: «ά τό μυστηριώδη καλόγηρος του Σουλίου: Άναφέρει ότι ό Σαμουήλ καταγόταν από τό χωριό Γουαρίνιστα της Ήπειρου και ελε δυό άδελφούς, τον Άποστολο και τό Δήμο. Ό Σαμουήλ, από τά παιδικά του χρόνια, άκολούθησε τον άγιο Κοσμά, ό οποίος άφου έξεπαίδε τους μαθητάς του στη θρησκεία και στον έθνομό, τους έστειλε άποστόλους των κρηνημάτων του στις διάφορες έπαρχίες της δουλής Έλλάδος. Για τό σκοπό αυτό ελε στείλει στη Θεσσαλία τό μαθητή του Παπαδημητριόν τον όποιον έπαισε ό Βεληγκέκας και τον έφρασε άλυσοδεμένο στα Γιάννενα, όπου ό Άλής τον έχτισε ολοζώντανο μέσα σ' έναν τοίχο. Φαίνεται λοιπόν ότι για τον ίδιο σκοπό ό Άγιος Κοσμάς ελε στείλει στα Σουλιάτικα χωριά το Σαμουήλ και αυτός, για να πετύχη καλύτερα στην πατριωτική άποστολή του, δεν έφρανέσσε σε κανένα την καταγωγή του, αλλά την άφρησε κρημμένη στο μυστήριο.

Κατοικοχόνε μέσα στις σπηλιές, όπως οι παλαιοί άσκηταί. Και όσος ό Ίωάννης, έπροφίτησε την άπολυτόρωσι: «—Άδελφοί, μετανοείτε! Πληθαίνει ή τελευταία κρίσις!...»

Κάθε βράδος, λέει ό Πουκεβίλ, έχρησίμενε ως βήμα, όπου εκήρυττε τό λόγο του Θεού, και κάθε σπήλιό ως ναός, όπου προσευχότανε για τη σωτηρία των πσάτων. Η όμιλίη της και ή πίστη του ήταν άξιες να συνηρήσουν και τά άγρια όρη. Τά παλληκάρια του Σουλίου στη φωνή του σκρητούσαν, όσως τά κ ε σ έ μ ι α στη φωνή του στέλλεγα. Άντρες και γυναίκες γινόταν στρατιώτες της τελευταίας κρίσεως και προετοιμαζόντο για τό θάνατο... Στο μεταδ ή Σαμουήλ έφταίναε χαροκάματα, σήκωνε πύργους, και πολλές φορές δίδιμνε άυτοπροσώπως τό πυροβολικό των Σουλιωτών, άποτελούμενο από δυό μόνον κανόνια. Άπό καιρό σε καιρό γινότανε άφαντος, πήγαινε στις γειτονικές άγορές για να πουλήση κομπολόγια, χαϊμαλιά και άγια είκονόματα και άγοράση με τά χρήματα αυτά έφορές και πολεμοφοδία. Μετεμφιεμένος σε ζητιάνο, πολλές φορές κατόρθωσε να κυκλοφορήση στο έχρηκό στρατόπεδο. Στις μάχες έπαιρνε πάντοτε τις πιο επικίνδυνες θέσεις και γύρω του πολεμούσαν οι πιο ένθουσιώδεις μα-

χηταί.»

\*\*\*

Την έποχή εκείνη, ό Φώτος Τραβέλας και ή ηρωική άδελφή του Κάϊδο έπι κεφαλής σφαιρίνα παλληκάρια ένέπαισαν τον Άγέροντι ποταμό, μπήκαν στην Θεσσαλία κ' ένέπνευσαν τόσον τρόμο στους Τούρκους, όστε αυτοί να όρχίζονταν στο σπαθί του Φώτου: «—Άν σου λέω φέματι να με κόψη τό σπαθί του Τραβέλα.»

Ό Άλη Πασσάς μπηκε τότε σε μεγάλη συλλογή. Διέταξε τό γιού του Μουχτάρ Πασσά να μη διακινδυνεύση μάχη έν παρατάξω; με τό Σαμουήλ, αλλά να χιση πύργους σε διάφορες έπίκαιρες θέσεις, ώστε να κλείση σε άλυσοδη όχηρομάτιο τα Σουλιάτικα χωριά κ' έτσι να έμποδίση τις έπιδρομές τους. Ό Μουχτάρ έπήκωσε έντεκα τέκους λιθοπύργους, σε δυό ως τριών όρών άπόστασι τον ένα από τον άλλον. Άπό τους πύργους αυτούς ένας κρηφός έστενοχορούσε περισσότερο τους δυστυχημένους Σουλιώτες ό Πύργος της Βέλλιας, γιατί ήταν στη μοναδική στενοπορία από την όποιαν μωρούσαν να κρηνούν στον κάμπον και προμηθευθούν τρόφιμα.

Μιά νύχτα λοιπόν ό Σαμουήλ έμάζεψε όλους τους πολεμιστάς, τους μίλησε έναν από τους προφητικούς έκεινούς λόγους του και τέλος τους ελε:

—Τη νύχτα αυτή θα πέσουν κάτω τά τείχη της Ίεριχούς, άν μεταμεληθήτε για τις όμαρτίες σας, και άν διακόπητε άντρες; από σας και πενήτα γυναίκες ελεθε πρόθυμοι να με άκολουθήσετε. Οι άντρες; θα φέρουν μόνο τά όπλα τους, ή γυναίκες μερικά άδεια σακιά και βαρελάκια με μαρούνη. Τά λοιπά είναι δική μου δουλειά.

— Όλοι θα σ' άκολουθήσουμε! άπήνησαν μ' έξαλλο ένθουσιασμό οι Σουλιώτες.

Κατά τη δισία του Ήλιού τό διαλεχτό σόμα των Σουλιωτών, έκείνησε για τον Πύργο. Ό Σαμουήλ, όταν έφτασαν σε άπόστασι





Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Σε κάποιο γεύμα ο Μέγας Ναπολέων, αφηγηόμενος μιά παλιά στρατιωτική του υποχρέωση, ανέφερε λεπτομερώς τους αριθμούς όλων των ταγμάτων που είχαν λάβει μέρος σ' αυτήν. Η κυρία Μπερτάν τότε, παραξενευθείσα με την καταπληκτική μνήμη του, έκωφε τον Αυτοκράτορα και τον ερώτησε πώς ήταν δυνατόν, ύστερ' από τόσα χρόνια, να θυμάται όλους αυτούς τους αριθμούς.

— Πώς, κυρία μου! άπητήτησαν ο Ναπολέων. Άγνοείτε λοιπόν ότι είναι έρσρατής δεν λησμονεί ποτέ πώς όνομάζοντο οι παλιές του φίλες!...

ενός τετάρτου της ώρας, από τον Πύργο, διάταξε τους διαλεχτούς του να μείνουν κρυμμένοι σε μιά χαράδα και όταν άκούσουν έκρηξη να πεταχτούν έξω με γυνιά τ'απαδιά. Έπειτα, αφού τους εύλόγησε, έφάρτασε στους ώμους έσσοάρων γυναικών την μαρουτίη και μερικά εργαλεία κι έφυγε μαζί τους για τον Πύργο. Περσόμενα μεσάνυχτα. Οι Τούρκοι ραχάτευαν. Ο Σαμουήλ δέ βρήκε πολλή δυσκολία ν' άνοιξη στο τείχος μιά κατάλληλη τρύπα, να βάλη μέσα τη μαρουτίη κι ένα μακρύ φυτίλι, να τ' άνάψει και ν' άπομακρυνθή. Σε λίγα λεπτά το φοβερό πυροτέχνημα έφώτισε τ'α σκοτάδια της νύχτας. Άλαλάζοντες, οι Σουλιάτες πετάχτηκαν από τη χαράδρα, σφάζοντες όσους Τούρκους δεν είχε συνιπάρει ή φωτιά. Οι Τούρκοι των άλλων πύργων έντρομοι από τον κρότο, μη γνωρίζοντας τι συμβαίνει, άρπησαν τους πύργους κι έφρυναν να σωθούν. Πίσω οι Σουλιάτες τους έτουφεκίξαν ή τους έκοβαν με τ'α γιαναγάνια, ενώ ή Σουλιάτικη έμπαναν μέσα κι' εγείριαν τ'α σακιά τους με τρούφα και πολυμορφίδα.

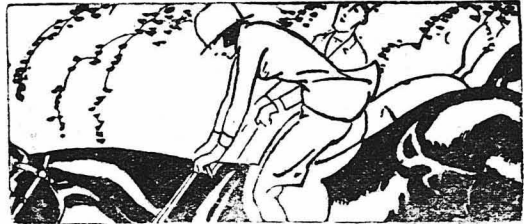
Έκατόν έξηντα Τούρκοι σκοτώθηκαν στον αίφνηδισμό έκεινο. Όταν τ'α θλιβερά μαντάτα έφτασαν στά Γιάννενα ο Άλης έφρύαξε και διάταξε γενική έκστρατεία για ν'α τελειώσει πιά με τους Σουλιάτες. Δεκαπέντε χιλιάδες ήταν οι έκστρατευόντασε, Τουρκάλβανοι, φανατιμένοι και άγριοι. Μπροστά στο χειμαρρό έκεινο οι Σουλιάτες άναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, αφού μάλιστα έδωσαν την όχηρή θεία 'Αβραχία. Τότε πιά και ο Σαμουήλ με τ'α λίγα καλλήκρια του κλείστηκε στο χωριό Κοχύρι και από εκεί πολέμησε τ'ο λυσσαλέο έχθρό. Ήταν μιά υπεράνθρωπη άντιστάσις. Ο Σαμουήλ ούτε στιγμή δεν άποταφριότανε, αλλά και έτρωγε και κοιμόταν πίσω από τις πολέμιστες.

Ηρ)ε ο χειμώνας βαρύς, με βουνά τ'α χιόνια. Οι Τούρκοι άναγκάστηκαν να λύσουν την πολιορκία, αλλά και οι Σουλιάται υπέφεραν τότε από μεγάλες στερησίσε. Ο Άλης έφρότεινε να τ'ο παραδώσουν τόν άρχηγό των Φώτο Τζαβέλα. και αυτός, όχι μόνο να μη τ'ο ένοχλήση πιά, αλλά και να τ'ο βοηθήση στη δυστυχία του. Με θαυμαστή αυτοθυσία ο Φώτος δέχεται να πάη στον Τύραννο. Πριν όμως βγίη από τ'ο Σούλι γερμίζει τ'ο πατρικό τόν σπύτι, λέγοντας: —Στό σπύτι τόν Τζαβελίανον δεν πρέπει να πατήση Τούρκος!.. Πηγαίνει στά Γιάννενα και παρουσιάζεται στον Άλη, ο όποιος όμως, τόν περιποιείται με ύστεροβουλία να τόν χορηγοποιήση για τήν τελειωτική έκόντωσι τόν συμπλακτώων των. Ο Φώτος υποκρίνεται ότι δέχεται να πάη στο Σούλι και να πείση τ'ους συμπατριώτες του να υποκύψουν. Και όταν βρίσκεται πάλι έκει, τόν δέχονται με άνοιχτή άγκαλιά, και αυτός τούς μιλεί για τήν έλευθερία και τήν Πατρίδα. \*\*\*

Τέλος, ο Άλης έφρότεινε στους Σουλιάτες συνθηκολόγησι: Να έγκαταλείψουν τ'α χωριά τους και να έγκατασταθούν σε όλοιο μέρος του πασσαλιού του ήθελαν. Οι Σουλιάτες, τσακισμένοι πιά από τ'ο μακροχρόνιο πόλεμο, μη βλέποντες έλπίδα σωτηρίας, δέχτηκαν, και διάλεξαν να πάνε άλλοι στο Ζαλόγγο και άλλοι στο Βουγαράκι, και μόνο οι Τζαβέλασι: στήν Παρά. Ο δυστυχισμένος ο Σαμουήλ έφρεξε δώ και εκεί. έξορκίζοντας όλους να μην πιστευσουν τις προτάσεσι του Τυράννου: «Μην άρίνετε τ'ο Σούλι, τ'ους έλεγε. Ο Άλης είναι δόλιος! Γρυσίει να σ'α βγάλλη με προδοσία!» Άλλ' έκείνοι δεν τόν άκουσαν πιά. Και ο Σαμουήλ απεφάσισε να μείνη μόνος, με τούς λίγους συντρόφους του, άπέρριψε τις προτάσεσι του μισητού Άλλη και κλείστηκε στο Κοχύρι, όπου υπήρχε και ή πυριτιδαποθήκη. Τόν τυρανικό άγώνα που κράτησε εκεί μέσα ο έμπνευσμένος καλόγρος, μόνο ή Μούσα τού Ποιητού μπόρεσε άδια να τόν περιγράψη. Και όπως ήθεσε στη Σουλιάτικη γή ο Σαμουήλ, σαν άγγελο Κυρίου, έτσι ξαναγύρισε στους οθρανοίς της Δόξας: Μέσα σ' ένα φλογερό σύννεφο που νινάχησε στον άέρα από τήν πυριτιδαποθήκη. Ο Σαμουήλ είχε βάλει ο ίδιος φωτιά με τή λαμάδα της στερηής του λειτουργίας, συνεπαίροντας στον όλεθρο και πολλούς Τούρκους.

Η «τελευταία κρήσις» είχε συντελεσθεί!...

Ο τραγικός έπιλόγος της ιστορίας αυτής είναι ή έκόντωσις τών Σουλιατών από τ'ο δόλιο Άλη Πασά. Τότε συνέβη και ο πόλεμος «Χορός του Ζαλόγγου» που τόν όμησε ο Βύρων και ο Σολωμός.



ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιήματα με τ... ζυγι !

Ο Βιεννέζος ποιητής του λήξαντος αιώνας Σωτέρ, συνήθιζε ν'α γράφη τούς στίχους του πάντοτε μέσα στά διάφορα ονόμαγευεία που σύνταζε, κ' έπάνω στους καταλόγους τών φαγητών. Ήταν πολύ ιδιότροπος άνθρωπος και ζούσε σχεδόν σαν τόν άρχαιο Ιογιένη. Όταν μεκόηκε κάποτε από τ'ο σπύτι πούμενε σ' ένα άλλο, όλο τ'ο μικροκόσμιο του συνίστατο σε μιά βουστρία παπουτσιών και στήν... πίπα του! Κατά τόν θάνατό του, που συνέβη κατά τ'ο 1854, δεν άφηκε άπολύτως τίποτε... Τ'α ποιήματά του, γραμμένα σε άναριθμητους καταλόγους φαγητών, τ'α είχε πωλήσει λίγες ήμέρες πριν πεθάνει σ' ένα τυροτάλλη με τ... ζυγι... ως χάρτην περιτυλίχτους!

\*\*\*

Στίχοι που μυρίζουν σκορδίλλας

Σε μιά δεξίωσι, που δινόταν κάποτε στον πύργο του Ζαίν-Γρακιέν, είχε προκοπήθει κι' ο διάσημος γάλλος συγγραφέας Γουσταίος Φλωμπέ, ο όποιος συνοδεύονταν αυτό τ'ο βράδι κι' από ένα νεαρό ποιητή, τόν 'Ιούλιο Μπουγιέ, που είχε φθάσει στο Παρίσι από τή Νορμανδία, όπου ήταν άπηρέτης σ' ένα μαγαζι πωλήσεως σκόδων! Μόλις μπήκε στη σάλα τών δεξιώσεως ο Φλωμπέ με τόν Νορμανδό ποιητή, ο Ζαίν-Μπέβ, που παρευρισκόταν κι' αυτός έκει, μόλις έμαθε τ'ονομα τού ποιητού Μπουγιέ, πλησίασε τήν οικοδέσποινα και τής έλεπε κρυφά σ'αυτή:

- Αυτός είναι ο ποιητής Μπουγιέ. Άλλοίμονό μας αν άρχιση να μ'ας άπαγγείλη κανένα ποιήμα του!..
- Γιατί; Τόν ερώτησε έκπληκτη ή οικοδέσποινα.
- Γιατί οι στίχοι του μυρίζουν... σκορδίλλας!..

\*\*\*

Πώς γίνεται κανείς πλούσιος!...

Αυτό τ'ο ερώτημα όπέβαλε τελευταίως ένα Άμερικανικό περιοδικό στους άναγνώστες του. Άπό τ'ας άπαντησίσε που τ'ο έστάλησαν παραλαμβάνοντας μερικέσε, προερχόμενεσ από έκείνους που κατ'εφθωσαν άπό φτωχό να γίνουν όχι μονάχα πλούσιοι αλλά έκατομμυριούχοι. Πρώτος και καλλίτερος έλαβε τ'ο λόγο ο γνωστός «Βασίλειος τών πετρελαίων» Τζών Ρόκφελλε. — «Έξυπνοόσα πολύ ένωρίς σ' αη μου τή ζωή-άπήνησε ο Ρόκφελλε— και κατάρθωνα πάντοτε να συνδυάζω τήν τύχη μου με τήν ιδιοφυία μου!» Ο Άστορ, ο μεγαλειότερος ιδιοκτήτης άκινήτων της Ν. Υόρκης, έδωσε τήν έξής άπάντηση: —Να δισσοιτείτε στα οίνοπνευματώδη ποτά και ν' άποφραίνετε να δημιουργείτε χρέη!» Ο ρώσος Σαϊνύς, ο φιλαργυρότερος τών δισεκατομμυριούχων, συνέστησε τήν οικονομίαν: —Όλοι, έλιπε, γνωρίζουν να κερδίσουν ένα δολλλάριο, αλλά πολύ λίγοι είναι έκείνοι που έξουν να τ'ο διαφυλάξουν». Ο βαθύπλουτος Πίλισμπουργκ έδωσε μια πολύ άπλη και χαρακτηριστική άπάντηση: —Τό να γίνη κανείς πλούσιος, έλιπε, δεν είναι δυσκολότερο από τ'ο να γίνη...παχός! Μόνον χρειάζεται θέλησις και προδιάθεσις!»

\*\*\*

Ένας τραγικός γάμος

Είς τήν Νάντην της Γαλλίας προόόλιγων ήμερών γίνονταν ένας γάμος, στο έσοχικό σπύτι, ενός γεωροκτηματίου όνόματι Λουδοβίκου Μπερέλ. Λίγες στιγμές μετά τήν προσέλευση τών προσκεκλημένων και τήν τέλεση τού μυστηρίου, έξεερράγη άξαφνα, σφοδροτάτη καταιγίς. Βροχή ραχιάτατή άρχισε να πέφτη συνοδευόμενη από ισχυρό άνεμο. Ταυτοχρόνως ή στέγη τού σπιτιού κατέπεσε και πλείστοι εκ τών προσκεκλημένων καταπλακώθησαν από τ'ο έρείπια!.. Τέσσερες φρονεούθησαν και έννετα έτραυματίσθησαν βαρεία μεταξύ τών όποιων και ο γαμπρός. Η χαριτωμένη συμβία του, με τόν πρώτο κρότο που άκούστηκε, είχε προλάβει να βγίη έξω με τή γυμνακή της τουαλέτα, έγκαταλείπονσα τόν άντρα της από τήν πρώτη στιγμή τού γάμου της, χάριν τού... ίδιου σαρκίου της. Τό έστιακό της άουτυπητήρσεως βλέπετε!...